

Pamflets

La nit dels Premis Octubre els mestres del cerimonial em van assignar la taula que duia el rètol "sociolingüistes". Ignore les raons de la distribució gremial de les taules, i supose que a mi em van adjudicar aquella només per una sospita de vagues afinitats. En qualsevol cas, la companyia era bona i d'animada conversa. Al principi, sobretot, alguns dels comensals més que animats estaven agitats: feia poques hores acabaven de fer un exercici pràctic de sociolingüística de camp –de camp de batalla–, amb aparició d'escamot de *blaveros* militants, i consegüent rebentada d'acte públic. Els professionals presents mai no s'havien trobat en un cas com aquell, i a alguns encara els durava l'esperament. És comprensible: el folklore patriòtic valencià no és matèria de la competència dels sociolingüistes. Els quals, d'una banda, no sabien com interpretar l'atac, com respondre a l'artilleria verbal, i ni tan sols si l'escaramussa passaria de les paraules a la contundència física. Quan m'ho van explicar, vaig pensar: ¿què els passa ara, als *blaveros*, que es tornen a excitar així? Els pamflets tenien la resposta.

Gràcies a l'Esperit Sant, o a les perspectives electorals, aquesta vegada els patriotes locals en comptes de trencar els vidres dels cotxes hi van deixar uns pamflets. Tots el cotxes aparcats al voltant del restaurant on sopàvem en tenien així, havent sopat, ens vam poder il·lustrar a l'eixida. Resulta que els nostres patriòtics compatriotes estan furiosos –furiosos com un bou, ja ho veurem– perquè els intents "del Director General de R.T.V.V., que vol una programació en autèntica llengua valenciana" (alerta a no posar accents, que és una de les proves d'autenticitat) no han tingut l'èxit que esperaven. El director general deu estar furiosíssim com els seus nous companys de projecte, però no posa pamflets als cot-

xes. La raó del fracàs, o la culpa que l'èxit no siga encara total, és doble, i cada pamflet n'explica una. Segons el pamflet més curt, els culpables són els professionals de ràdio i televisió, que són "els que en mes resistència i furibunt catalanisme" s'enfronten a la justa causa del director general. Però, alerta, amenaça el Grup d'Acció Valencianista: "el poble te memoria i coneix als locutors i presentadors que ixen en la pantalla, que ja no poden enganyar a ningú", i per tant, "si son intel·ligents encara que siga per interès, ja saben la que han de fer". No sé si aquest G.A.V., domiciliat al carrer del Pintor Gisbert, 17, de València, és o no és el mateix G.A.V. que no fa tants anys –sota la inspiració i direcció, entre altres, del sr. González Lizondo– agredia a bastonades alcaldes, regidors, dones i criatures, poetes, periodistes, i tothom que fóra sospitós de poca puresa valenciana-no-catalana. Si és així, hauran d'anar preparant-se un altra vegada els bombers i els serveis d'urgència dels hospitals.

El segon pamflet, més extens, confirma que si no són els mateixos, són els fills o els germanets. Per començar, aquest, com l'altre, va il·lustrar amb una imitació de la famosa foto dels americans clavant la bandera a Iwo Jima: ací, els soldats són joves ardits amb aire de guerrillers urbans, i la bandera és evidentment, l'oficial de la Comunitat Valenciana. L'aire marcial, agressiu, i de clara ressonància feixista, és el mateix de sempre. I també el mateix embús mental, la mateixa exhibició d'ignoràn-

cia, i la mateixa fúria irracional. Exemples: "Si la llengua valenciana fora la matèria que la catalana, segons diuen els quatre rene-gats de sempre, no hi hauria polèmica, etc.". Hi ha polèmica, ergo són diferents: tan lògic que atabala. Demostració: "dient 'escombra' en català i 'granera' en llengua valenciana se anomena el mateix objecte, però no per això son 'sinònims', sinó paraules de diferent idioma". ¿Quin idioma, doncs, deuen parlar a l'Urgell, Lleida, Tarragona, comarques de l'Ebre, Mallorca, etc., on diuen "granera" i no "escombra"? Podrien il·lustrar-se abans d'escriure, però llavors ja no serien del G.A.V. La il·lustració política del qual està al mateix nivell de la filològica: volen alertar el poble valencià que les pressions i ingerències de l'enemic català contra els valencians, la seua llengua i la seua televisió, no tindrien importància "si no fora perquè entre nosaltres... tenim entitats que se diuen culturals i partits que se diuen 'del País Valencià' que viuen agenollats i en la mateixa estesa captant l'almoïna que Catalunya els dona o envia". Com que, si no vaig errat, els únics partits que "se diuen del País Valencià" són el PSPV (PSOE), i el PCPV (PCE), s'ho haurien de fer mirar, això de la postura i de l'almoïna.

En fi, ja se sap, "som valencians, no catalans", que és el lema sota la imatge bèl·lica. I per això, exclusivament per això, com diu el vers que remata el pamflet, "He de lluitar/ i vullc morir./ Vullc ser aquell/ bou enfurit,/ cego de geni per ser burlat,/ que vol matar/ i sap que mor/ mes.. en l'honor/ de ser qui es/ despres de mort". Jo, des d'ací, avise els lectors i l'autoritat competent. Els lectors –valencians– perquè s'armen de capa i espasa. I l'autoritat, perquè parle amb l'amo dels bous.

Joan F. Mira